

καὶ πέρα δὲ δὴ ὁπαίρων αὐτόθ. Μωρὲ ὁπαρμα ποῦ τὸν ἐπόπαιρον καὶ παίνειωμα ποῦ τὸν ἐπαίνειε! Ρόδ. 6) Ἐπὶ ἀνέμου, βροχῆς κττ., καταπαύω Στερελλ. (Μεσολόγγ.) Σκῦρ. : Ἀποπῆρε ὁ ἀέρας Μεσολόγγ.

ἀποπαλαβώνω ἑνιαχ. ἀπουπαλαβώνου Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. παλαβώνω.

Κάμνω τινὰ νὰ παλαβώσῃ ἐντελῶς, νὰ παραφρονήσῃ :

Ἄσμ.

Κὶ μὴ τοῦ πόδι κούνα μι καὶ μὴ τοῦ χέρι γνέθι
καὶ μὴ τοῦ μυρτζανόχειλου γλυκὰ κουβέντισέ μι
καὶ πές μου λόγια τῆς καρδιᾶς καὶ ἀπουπαλάβουσέ μι.

Συνών. ἀποκουζουλαίνω, ἀπολωλαίνω 1, ἀπολω-
λώνω 1, ἀπομουρλαίνω, ἀποτρελλαίνω, ξετρελ-
λαίνω.

ἀποπαλαίωμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπαλαιώνω.

Τὸ νὰ γίνῃ τις νέος ἀπὸ παλαιοῦ. Συνών. ξανά-
νջωμα.

ἀποπαλαιώνω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. παλαιώνω παρὰ τὸ
παλαιώνω.

Ἀποβάλλω τὴν παλαιότητα, καθίσταμαι νέος ἐκ πα-
λαιοῦ : Ἐπεπαλαίωσεν τ' ὁσπίτ'. Συνών. καινουργιώνω,
ξαναανջώνω.

ἀποπαλάλωμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπαλαλώνω.

Ἀποκατάστασις τῆς διανοητικῆς υἱείας, θεραπεία ἀπὸ
παραφροσύνης.

ἀποπαλαλώνω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. παλαλώνω.

Ἀποκαθιστῶ τινα εἰς διανοητικὴν υἱείαν, θεραπεύω
ἀπὸ παραφροσύνης.

ἀποπαλεύω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. παλεύω.

Τελειώνω τὴν πάλην : Ἀνῆμενε καὶ ἀποπαλέψανε καὶ ἀπόι
τῶσε λέει.

ἀποπανάρι τό, Κέρκ. ἀπουπανάρι Ἰόνιοι Νῆσ.
ἀπ'πανάρ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀχ'πανάρι Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποπάνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρι.

1) Ἡ ἄνω ὄψις πράγματος Κέρκ. Ἀντίθ. ἀποκατάρι 1.

2) Ἡ ἄνω πέτρα τοῦ μύλου, ἡ στρεφομένη μυλόπετρα
Ἡπ. Ἰόνιοι Νῆσ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Φρ. Τ' ἀπουκατάρι
τρώει τ' ἀπουπανάρι (ὅτι ἡ στρεφομένη μυλόπετρα φθείρε-
ται, ἐνῶ ἡ ἀκίνητος κάτω μυλόπετρα παραμένει ἀφθαρτος)
Ἰόνιοι Νῆσ. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀποπανωλίθαρο.

ἀποπαναριᾶ ἡ, Κέρκ. Παξ. ἀπουπαναριᾶ Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποπανάρι.

Ἡ ἄνω ὄψις τοῦ ἄρτου ἐνθ' ἄν. : Κόβω μὲν ἀποπαναριᾶ,
τὴν βρέχω λάδι καὶ τὴν ἔφα σὰ μόσκο Παξ. Συνών. ἀπα-
νόφι, *ἀπανωάρις 2, ἀντίθ. ἀποκαταριᾶ 2, ἀπο-
πανινῇ (ἰδ. ἀποπανινός 3), κατόφι.

ἀποπανήγυρα ἐπίρρ. Πελοπν. (Μαζαίικ.) ἀπουπά-
γυρα Στερελλ. (Αἰτωλ.) ὁπανάνυρα Κύπρ. ἀποπανάνυρο
Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. πανηγύρι, παρ' ὃ
καὶ παγγύρι, ὅθεν ὁ τύπ. ἀπουπάγγυρα.

Μετὰ τὴν πανήγυριν, εἴτε θρησκευτικὴν εἴτε ἐμπο-
ρικὴν ἐνθ' ἄν. : Ἐφυγ' ἀποπανήγυρα Μαζαίικ. Μᾶς ἤρθαν
καὶ μ'σαφ'ραῖοι ἀπουπάγγυρα Αἰτωλ. || Παροιμ. Ὅπανάνυρα
χωρκατῆς ἀλλαμένος (ὅτι ὁ ἀγροῖκος φορεῖ τὴν ἐορτάσιμον
ἐνδυμασίαν μετὰ τὴν ἐορτήν. Ἐπὶ τῶν ἀκαίρως ποιοῦντων
τι) Κύπρ. Συνών. ξωπανήγυρα. Πβ. ἀποπάζαρα.

ἀποπανήσιος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀχπανήδους Ἡπ. (Χου-
λιαρ.) ἀχπανήδου τό, Ἡπ. (Χουλιαρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποπάνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ήσιος.

1) Ἐπιπόλαιος, ἀνόητος. 2) Οὐδ. οὐσ., ὄνος : Εἶνι
διπ ἀχπανήδου (ἐπὶ ἀνοήτου ἀνθρώπου).

ἀποπανινᾶ ἐπίρρ. ἑνιαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀποπανινός.

Ἀπὸ ἐπάνω. Ἀντίθ. ἀποκατινᾶ.

ἀποπανινός ἐπίθ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κόρινθ. Λα-
κων. Μάν. Οἰν. Ὀλυμπ.) Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποπάνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ινός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ ἐπάνω, ὁ ἀνωτέρω ἄλλου τινος ἐνθ' ἄν. : Σ τὸ
ἀποπανινὸ σουρτάρι τό 'χω βάλει Μάν. Ἡ ἀποπανινὴ λούρα
τοῦ χωραφιοῦ μου εἶναι γομάτη ἐλαιὸς αὐτόθ. || Φρ. Κάνει
ἀποπανινᾶ (κολυμβῶν κινεῖ τὰς χεῖρας ὑπὲρ τὴν ἐπι-
φάνειαν τοῦ ὕδατος) Σῦρ. Ἐγινε ἀπὸ ἀποκατινὸς ἀποπα-
νινός (ἐπὶ ἀνθρώπου κακῶς ἔχοντος καὶ παρὰ προσδο-
κίαν ἀναλαβόντος) Κόρινθ. 2) Ἐπὶ ἀνέμου ἢ βροχῆς,
ὁ ἀπὸ βορρᾶ ἐπικείμενος Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων.) :
Νὰ πάρῃ μὲν γειᾶδα ἀποπανινῇ καὶ θὰ τὸ σηκώσωμε τὸ ἄλῶνι
(νὰ πνεύσῃ ἐλαφρὸς βόρειος ἄνεμος καὶ θὰ λικμήσωμεν
τὸν ἄλωνισθέντα σῖτον) Καλάβρυτ. || Γνωμ. Εἶδες ἀποκα-
τινὸ νερό ; τρούπωσε νὰ περάσῃ, εἶδες ἀποπανινὸ νερό ; φεύγα
νὰ μὴ σὲ πιάσῃ (ὅτι ὅταν ἡ βροχὴ ἐπικεῖται ἀπὸ νότου,
ταχέως θὰ παρέλθῃ, ὅταν δὲ ἀπὸ βορρᾶ, θὰ εἶναι μακρᾶς
διαρκείας) Λακων. 3) Θηλ. οὐσ., ἡ ἄνω ἐπιφάνεια τοῦ
ἄρτου Πελοπν. (Ὀλυμπ.) Συνών. ἀποπαναριᾶ.

ἀποπανίτσα ἐπίρρ. Πελοπν. (Κόκκιν.) ἀπουπανίτσα
Πελοπν. (Παππούλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποπάνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίτσα.

Εἰς τὸ ἐπάνω μέρος : Ἐδευτου χάμω ἀποπανίτσα ἐν'
ὁ γάιδαρος, ροβόλα τονε κάτω Κόκκιν. Ἀπουπανίτσα νὰ φτειά-
γῃς τὴν τραγατσούλλα (πρόχειρος ἐκ κλάδων καλύβη) Παπ-
πούλ.

ἀποπαννίζω Κρήτ. κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. παννίζω.

Τελειώνω τὸ καθάρισμα τοῦ φούρνου : Εἶχενε 'κεινῇ
ἀποπαννισμένο τὸ φούρνο.

ἀποπανούλλια ἐπίρρ. Πελοπν. (Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποπάνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ούλλια.

Ὀλίγον ἀνωτέρω : Εὐτοῦ ἀποπανούλλια εἶναι.

ἀποπαντοῦ ἐπίρρ. κοιν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. παντοῦ.

Πανταχόθεν, ἐκ πάσης διευσθύνσεως, ἐκ παντὸς τόπου :
Μαζεύεται κόσμος ἀποπαντοῦ. Ἀποπαντοῦ πηγαίνουν 'ς τὴν
Μεγαλόχαρῃ. Συνών. ἀποολοῦθε.

ἀποπάνω κοιν. ἀποπάνου Εὐβ. (Κονίστρ.) κ.ά. ἀπου-
πάνω Πελοπν. (Λάστ.) Πόντ. (Ἰνέπ.) ἀπουπάνου βόρ. ἰδιώμ.
καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀποπάν' Πόντ.

(Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀπουπάν' Θράκ. (*Αδριανούπ.) Μακεδ. κ.ά. ἀπεπάνω Κάρπ. ἀπ'άν' Ιμβρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀπ'άν' Θεσσ. (Πορταρ.) ἀπαπάνω Καπ. (*Αξ. *Αραβάν. Τελμ.) ἀοπάνω Κάσ. Παξ. Σίφν. Σύμ. ἀουπάνω *Ηπ. Κάρπ. ἀουπάνου *Ηπ. *Ιωάνν. κ.ά.) Λευκ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀουπάν' *Ηπ. (Μακεδ.) Μεγίστ. ἀμπάνου *Ιθάκ. Λευκ. ἀγοπάνω *Ηπ. (Σχωρ.) ἀγουπάνω *Ηπ. (Τζαμαντ.) ἀχ'πάνου Στερελλ. (Εύρυταν.) ἀχ'πάν' Στερελλ. (Εύρυταν.) οὐ-πάνω *Ηπ. ἐπεπάν' Πόντ. (*Οφ.) *ποπάνω πολλαχ. *ποπά-νου Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Εὐβ. (Κονίστρ. *Ορ.) *πουπάνω *Ηπ. Κύπρ. Ρόδ. κ.ά. *πουπάνου πολλαχ. βορ. ιδιωμ. καὶ Απουλ. (Καλημ.)

*Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω, παρ' ὃ καὶ πάνω. *Οτι ἡ λ. παλαιὰ μαρτυρεῖ ὁ παρὰ Μαχαιρ. 1,462 (ἐκδ. RDawkins) τύπ. ἀπουπάνω. Οἱ τύπ. οἱ ἀρχόμενοι ἀπὸ ἀγ- καὶ ἀχ- ἔχουν τὸ γ εἰς χ κατὰ σύμφων. πρὸς τὴν ἐκ. *Ο τύπ. ἀπ'φάν' ἐκ τοῦ ἀπ'πάν' κατ' ἀνομ.

1) Ἄνωθεν, ἐπάνωθεν, ἐπὶ κινήσεως ἀπὸ τόπου κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. (*Αξ. *Αραβάν. Τελμ.) Πόντ. (*Ινέπ. Κερασ. Κοτύωρ. *Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): *Εφυγαν ἀποπάνω ἀπὸ τὸ βουνό. Κατέβηκε ἀπο-πάνω ἀπ' τὴν ταράτσα ἔς τὸ κατώει. Τὸ πῆρε ἀποπάνω ἀπ' τὸ τραπέζι. *Επεσε ἀποπάνω ἀπὸ τὸ δέντρο - ἀπὸ τῆ σκαλωσιὰ κοιν. Τέτοιο πρᾶμα δὲν ξελεῖβγεται ἀποπάνω πὸ τὸ σῶμα Κίμωλ. || Φρ. Φαίνεται ἀποπάνω του λυπημένος (ἐκ τῆς ἐμφα-νίσεώς του, ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ του) *Ανδρ. Δὲν ἔχει μὴδ' ἀπο-πάνω μὴδ' ἀποκάτω (οὔτε ὑπὸ τοῦ Θεοῦ οὔτε ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων βοθηεῖται. *Επὶ πτωχοῦ) Κρήτ. *Ετοι ἤθελε *ποπάνου (ὁ Θεός) *Ορ. Νὰ σὲ πάη *ποπάνου καὶ *ποκάτου! (νὰ σὲ καταλάβῃ καὶ ἔμετος καὶ διάρροια) Σωζόπ. Νά *ρετη *ποπάνω κάτω! (νὰ ἀνατραπῇ) Κύπρ. || *Ἀσμ.

*Ἐν ἦτον παλ-λαιοκάστελ-λον νὰ *ρετῇ *ποπάνω κάτω αὐτόθ. Συνών. ἀποπανωθξό. β) Μετ' ἄρθρ., ὁ ἀνω-τέρω ὑπάρχων σύνηθ. : Τ' ἀποπάνω εἶναι τὸ καλύτερο. *Ερχεται ἀπ' τὴν ἀποπάνω γειτονιά. Κάθεται ἔς τὴν ἀποπάνω μερὰ κι ἀγναντεύει κάτω. γ) Προσεχῆς Σύμ. : *Η ἀπο-πάνω *βδομάδα. 2) Ἄνω, ἐπάνω πολλαχ. : Φρ. Οὔτε ἀου-πάνω κορ'φή οὔτε κάτω ρίζα (ἐπὶ φυτῶν ἀναυξήτων καὶ μεταφ. ἐπὶ παιδίων) *Ηπ. *Ηβγεν κι ἀοπάνω (ὑπερίσχυσε) Σύμ. || *Ἀσμ.

*Πουκάτω φόρησεν γρουσα, *πουπάνω γρουσταλ-λένα, τέλεια *πουπάνω φόρησεν μαῦρα σκοτεινισμένα

Κύπρ. 3) Προθετικῶς ἄνωθεν τινος (α) Μετὰ γενικῆς κοιν. : Φρ. Τὸν ἔχω ἀποπάνω μου (μὲ ἐπιτηρεῖ ἐνοχλητικῶς). Κάθεται ἀποπάνω μου (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κορινθ. Τὸν ἔχ' ἀουπάνου τ' (ἐνν. τὸν διάβολον, ἦτοι ἐμπνέεται ὑπὸ τοῦ διαβόλου) *Ηπ. Τὸν πῆρι *πουπάνου τ' (κατέστη ἀλαζών) Μακεδ. (Κοζ.) (β) Μετὰ προσδιορισμοῦ διὰ τῆς προθ. ἀπὸ κοιν. : Φρ. Τὰ μυγάλα του τὰ *χει ἀποπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του (ἐπὶ ἀνοήτου). Τὸν ἔχω ἀποπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου (τὸν τιμῶ καὶ ἀγαπῶ). Τὸν ἔχω ἡ κάθεται ἀποπάνω μου (μὲ ἐπιτηρεῖ ἐνοχλητικῶς). (γ) Μετὰ προσδιορισμοῦ διὰ τῆς προθ. ἔς *Ηπ. κ.ά. : Εἶν' ἀουπάνου ἔς τὸν καιρὸ του (εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας του) *Ηπ. 4) Χρονικῶς, κατόπιν ἄλλου τινὸς σύνηθ. : Πίνει νερὸ ἀποπάνω ἀπ' τὸ κρασί - ἀπ' τὸν καφὲ κττ.

ἀποπανωγόμαρο τό, ἀμάρτ. *ποπανωγόμαρον Κύπρ. *πουπανωγόμαρον Κύπρ.

*Εκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποπάνω καὶ τοῦ οὐσ. γομάρι. Τὸ ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ σώματος πρόσθετον βάρος παρὰ τὰ ἐκατέρωθεν ἐξηρτυμένα : *Ο γάδαρος ἔν σών-νει

καὶ βάλ-λεις του καὶ *ποπανωγόμαρον ; Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπανωγόμαρο.

ἀποπάνωθεν ἐπίρρ. ἀμάρτ. *ποπάνωθεν Κύπρ. ἀπεπάνθεν Πόντ. (*Οφ.) ἀμπάνουθε *Ιθάκ. ἀποπανοῦσε Τσακων.

*Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνωθεν. *Ἄνωθεν, ὑπεράνω τινὸς ἐνθ' ἄν. : *Εμμε θ' ἀρχινίσωμε ἀποπανοῦσε Τσακων. || Αἰνιγμ. *Ἀποπανοῦσε πάκα τζ' ἀποκα-τοῦσε πάκα τζαὶ τὰ μισὰ κρῖς (ἀποπάνω κι ἀποκάτω πλάκα καὶ στῆ μέση κρέας. *Η χελώνη) Τσακων. || *Ἀσμ. *Ποπάνωθεν ποῦ τὸ τειχιὸν ἐπῆαν τὸ ἐκρεμ-μίσαν (ἐκρήμνισαν) Κύπρ. *Ἀντίθ. ἀποκάτωθεν.

***ἀποπάνωθεν-κ' ἔσω** ἐπίρρ. ἀπεπάνθεν-τῶς Πόντ. (*Οφ.)

*Εκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀποπάνωθεν κ' ἔσω. *Εκ τῶν ἄνωθεν μερῶν.

ἀποπανωθξό ἐπίρρ. *Ανδρ. Κέρκ. Κρήτ. Λευκ. Νάξ. (Δαμαρ.) *ποπανωθξό Κρήτ. *ποπανωθξόν Κύπρ. *που-πανωθξόν Κύπρ. *πουπανωθξόν Κύπρ. *ποπανωτοὸ Κά-λυμν. ἀποπανωθξός Κρήτ. ἀπουπανωθξός Κρήτ. *πο-πανωθξός Κρήτ. ἀδοπανωθξό Κρήτ. (Σφακ.)

*Εκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποπάνωθεν. *Η λ. καὶ ἐν *Ερωτοκρ., ἐνθα ἰδ. περὶ τῆς ἐτυμολογίας τῆς λ. ἰδ. ὑπὸ ΣΞανθοῦ. ἐν σ. 503.

*Ἀπὸ ἐπάνω, ἄνωθεν ἐνθ' ἄν. : Τί στέκεσαι ἀποπανω-θξό ; *Ανδρ. *Ποπανωθξό ποῦ τὸ *φάλι ἦφαι τῇ μαχαιρὰ Α.Κρήτ. Τό *φηκα ἐκεῖα ποῦ κάθουμον ἀποπανωθξό αὐτόθ. *Ἀδοπανωθξό ἔς τὴ βρῦσι Σφακ. *Εκατοσε ἀποπανωθξό καὶ τὰ τσάκισε Κρήτ. Ρίξε *ποπανωθξό σου ἕνα βοξᾶ νὰ μὴ γρου-λογήσῃς αὐτόθ. Τσῆ δώσανε τοοὶ λαμπάδες ἀναμμένες καὶ τοοὶ βάστανε ἔς τὸ κρεββάτι ἀποπανωθξό Δαμαρ. Τ' ἄστρα μιλιούνια ἐλάμπασιν *πουπανωθξόν Κύπρ. || Παροιμ.

*Ποπανωθξός τοῦ κερατᾶ ξυλγές τοῦ βγαίνου γιόλας (ἐπὶ τοῦ παθόντος κακόν τι, ἐν ἐπιμέτρῳ δὲ καὶ ἄλλο κακὸν πάσχοντος) Κρήτ. *Ποπανωτοὸ τοῦ νοικοκυροῦ πολλὰς ξυλγές τοῦ πρέπουσι (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κάλυμν. || *Ἀσμ.

*Ποπανωθξός ἔς τὰ φρύδια σου ἕνα τζαμὶ δὰ χτίσω καὶ δερβισάκι δὰ γενῶ νὰ βῶ νὰ προσκυνήσω Κρήτ.

*Ἀνοιξεν τὸ ἡῦρεν τὴν χαμαὶ μὲ δέρκα σταυρωμένα, *πουπανωθξόν ἐφίλησεν δκυὸ δεῖλη κουραλ-λένα Κύπρ. *Ἀντίθ. ἀποκατωθξό.

ἀποπανωθξός ἐπίθ. Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) Σῦρ. *Εκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποπάνωθξό.

1) *Ο ἐπάνω, ὁ ἄνωθεν ἢ ὁ ἀνωτέρω τινὸς εὐρισκό-μενος Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) : Τὸ ἀποπανωθξό τσουβάλι κατέβασε. *Ο ἀποπανωθξός εἶναι πρὸς ὁμορφος Συνών. ἀποπάνω σ 1, ἀντίθ. ἀποκατωθξός. 2) Οὐσ., ὁ ἐπιβλέπων, ὁ ἐπι-στατῶν Σῦρ. : *Ελα δὰ καὶ σὺ ποῦ θές νὰ μοῦ κάνῃς τὸν ἀποπανωθξό!

***ἀποπάνω-καὶ κάτω** ἐπίρρ. ἀποπαγκαικά Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.)

*Εκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀποπάνω-καὶ κάτω.

*Ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω : Κατηβαίν' ἀποπαγκαικά. || Φρ. Θὰ παίρω σε καὶ στέκω ἀποπαγκαικά! (θὰ σὲ δείρω ἀπὸ ἄνω ἕως κάτω, ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν).

***ἀποπάνω-κ' ἔσω** ἐπίρρ. ἀποπαγκέσ Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ.ά.)

*Εκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀποπάνω-κ' ἔσω.

